

Nr 419.

Av herr Nilsson, Bror, och herr Cassel, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående lönerevision för vissa chefstjänstemän m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 114 till riksdagen angående lönerevision för vissa chefstjänstemän har vederbörande departementschef utan närmare motivering undantagit vissa grupper av tjänster helt eller delvis från den allmänna löneförbättring, som föreslås i propositionen. Sålunda har bl. a. en väsentlig del av domarkåren, nämligen häradshövdingarna, vattenrättsdomarna, e. o. revisionssekreterare samt tingsdomarna, icke kommit i åtnjutande av den löneflyttning de statliga chefstjänstemännen erhållit, detta trots att nämnda befattningshavare äro placerade i de lönegrader (Ca och Ce 33 eller motsvarande högre) som man avsett att reglera i propositionen.

Det är uppenbart att befogade anmärkningar kunna riktas mot denna försämring i lönehänseende för en betydande del av domarkåren. Då Kungl. Maj:t nyligen tillsatt en utredning med uppgift att bl. a. taga domartjänsternas löneställning under omprövning vilja vi emellertid — även om det finnes synnerligen starka skäl för ett yrkande om att hela denna kvalificerade tjänstemannagrupp måtte komma i åtnjutande av samma löneuppflyttning som de övriga chefstjänstemännen — begränsa oss till att här framföra vissa önskemål beträffande lönesättningen för en domargrupp, nämligen tingsdomarna, där man enligt vårt förmenande handlat uppenbart obilligt.

Enligt förslag av 1943 års domarutredning uppflyttades tingsdomarna från och med den 1 januari 1948 från lönegrad A 29 till A 30 (nuvarande Ca 33). Motivet för denna uppflyttning var i huvudsak att tingsdomarnas löneförmåner borde bestämmas med hänsyn till dessa domares betydelsefulla dömande uppgifter och till det omfattande ansvar som därav följer. Jämväl för rekryteringen till tingsdomarbefattningarna var det angeläget att de ekonomiska villkoren blevo tillräckligt lockande för kvalificerade sökande. För att sålunda väl meriterade och dugliga hovrättsassessorer — enligt domsagostadgan assessor i hovrätt, vilken under minst två år tjänstgjort som ledamot i hovrätten — skulle söka dessa tjänster ansågs det lämpligt att de i avlöningshänseende borde jämföras med hovrättsrådsämbetena. Härigenom skulle man även kunna räkna med att tingsdomare i en del fall komme att slutligt stanna i sina befattningar.

Syftet att göra tingsdomartjänsterna till en slutpost i domarkarriären har emellertid icke kunnat helt förverkligas. De nuvarande ordinarie tings-

domarna torde med all rätt ha ansett sig kunna räkna med att deras löner i enlighet med de riktlinjer som uppdrogos vid löneplaceringen år 1948 skulle följa hovrättsrådslönerna. En stor del av dessa befattningshavare hade säkerligen i dag varit innehavare av hovrättsrådsämbeten och förty blivit delaktiga av löneuppflyttningen, om de fullföljt sin karriär inom den egna hovrätten eller annan hovrätt.

Vad beträffar revisionssekreterarna, med vilka tingsdomarna ansetts vara jämförbara, har departementschefen hänvisat till den utredning som ligger till grund för propositionen. Det anföres bl. a. att huruvida en person i domarkarriären innehar ordinarie revisionssekreterar- eller hovrättsrådstjänst kan sägas i viss utsträckning bero av tillfälligheter. Under sådana förhållanden skulle ett bibehållande i Ca 33 av de nuvarande innehavarna av ordinarie revisionssekreterartjänster, under det att hovrättsråden uppflyttades till Ca 37, innebära en orättvisa gentemot de förra. Departementschefen har sålunda föreslagit att i den mån de nuvarande ordinarie revisionssekreterarna icke senast i samband med löne regleringens genomförande kunna överföras till hovrättsrådstjänster skola de i avbidan på en sådan åtgärd personligen erhålla placering i Ca 37 och överföras till övergångsstat.

Enligt nu gällande personalstat finnas 21 tingsdomartjänster, av vilka för närvarande endast 9 äro besatta med ordinarie befattningshavare. Något bärande skäl för att dessa sålunda utnämnda tingsdomare icke skulle komma i åtnjutande av samma lönekompensation som revisionssekreterarna synes icke föreligga. En naturlig följd av den uppfattning departementschefen vid 1948 års löne reglering gjort sig till tolk för, nämligen att hovrättsråden, revisionssekreterarna och tingsdomarna både i lönehänseende och i fråga om meriter böra jämföras, synes oss vara, att även de redan utnämnda tingsdomarna uppflyttas i samma lönegrad som hovrättsråden och de utnämnda revisionssekreterarna.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen vid behandling av proposition nr 114 måtte besluta att de nuvarande ordinarie tingsdomarna uppflyttas i Ca 37.

Stockholm den 10 april 1951.

B. A. Nilsson.

Leif Cassel.
